

„Nemám moc na výběr. Jsem jen zrcadlo.“

„Jak je líbo,“ řekl jsem a sáhl po své erekci, vzpírající se proti látce kalhot. Necítil jsem žádný stud, ale ještě než jsem se sebe stihl dotknout, zrcadlo promluvalo.

„Opravdu si myslíš, že tahle smrtelnice uhádne tvé pravé jméno?“

Sevřel jsem prsty v pěst. „Nevybral bych si ji, kdybych v ní neviděl potenciál.“

„*Nevybral sis ji,*“ protáhlo. „*Poslali ji tví bratři.*“

„Nezáleží na tom, jak se ke mně dostala. Je tady. Z masa a kostí. Dokáže mě osvobodit.“

„*Pokud se do tebe zamiluje.*“

„Drobný detail,“ dodal jsem.

„Drobný?“ zopakovalo překvapeně zrcadlo. „To bych jen sotva nazval drobným detailem.“

„Nepřeju si o tom dál mluvit,“ řekl jsem drsným hlasem a má nálada potemněla jako stín, co se snáší na umírající soumrak.

Věděl jsem, že zrcadlo má pravdu.

Potřeboval jsem, aby mě milovala, ale čekal jsem už téměř deset let, než přijde někdo dostatečně bystrý na to, aby mé pravé jméno uhádl. Tohle stvoření toužilo po svobodě. Pokud po ní toužila dostatečně, mohla by osvobodit i mě.

„Opravdu si myslíš, že by ti poslali někoho důmyslného?“

„To mi řekni ty,“ odpověděl jsem. „Copak se nenacházíš v šesti dalších palácích a neznáš všechna tajemství mých bratrů?“

„Pěti,“ řeklo. Připomnělo mi, že jeden z mých bratrů zemřel a jeho kus kouzelného zrcadla už má někdo jiný. Kdy si bylo celistvé a viselo na chodbě našeho otce, ale když se

blížila jeho smrt, rozbil ho na sedm kusů, jeden pro každého syna, a prohlásil, že ten, kdo ho znovu poskládá, se stane králem Začarovaného lesa. „Už se nacházím jen u pěti z tvých bratrů.“

„Kterému z nich se podařilo získat Eerův kus?“

„Žádnému,“ odpovědělo zrcadlo.

„Žádnému?“ zeptal jsem se a zvedl obočí. „Tak kdo ho teď má?“

„Krásné, drobné stvoření.“

„Hm.“

To bude pro ostatní zajímavé, pomyslel jsem si.

Obzvlášť pak pro Silase, který touží být králem ze všech mých bratrů nejvíc. Mě osobně koruna nezajímá, ale ani se svého kusu zrcadla nechci vzdát. Slouží jako brána. Je portálem do jiných částí Začarovaného lesa.

Takovou moc si chci ponechat.

„Nezdá se, že by tě to vůbec zajímalo,“ vypožadovalo zrcadlo.

„Momentálně je pro mě obtížné zajímat se o cokoli jiného než o sebe.“

Zrcadlo nemělo žádný výraz, ale cítil jsem jeho znechucení.

„Jeden by si pomyslel, že se budeš víc strachovat o svůj život než o svoje péro.“

„Mluvil jsem o svém životě,“ prsknul jsem. „Ale díky za připomenutí, že jsem se chystal uspokojit.“

„Nad představou vraha tvého bratra?“ zeptalo se zrcadlo.

„Ano,“ zasyčel jsem.

Poděkoval bych jí za to, kdybych ji neplánoval lapit do své sítě.